

ARTA ACTORULUI ÎN TEATRUL LIRIC

1. Ce determină atitudinea interpretului de teatru liric : textul muzical sau textul dramatic ? În ce măsură interpretul de teatru liric trebuie și poate să fie interpret de teatru propriu-zis ?

2. Credeți că există o incompatibilitate între lumea sentimentelor, caracterelor, ideilor, din opera clasică, și modalitățile moderne de expresie scenică ? Este opera un „muzeu sonor“ ?

3. Ce căi de informare asupra mișcării mondiale de teatru liric vă sînt accesibile ? Vă îmbogățesc ele orizontul artistic ?

4. Credeți că noile generații de cîntăreți și dansatori sînt pregătite să facă față exigențelor teatrului liric contemporan ?

GHEORGHE
DUMITRESCU :

„În primul rînd, să înțeleagă
ideea libretului“

1. Un adevărat interpret de operă trebuie mai înainte de toate să pătrundă adînc concepția de idei a libretului care stă la baza lucrării și apoi, în raport cu acest lucru, își va construi și realiza interpretarea textului muzical.

Tot mai rar sînt acei interpreți de operă numiți „cîntăreți“... care se ocupă numai de emiterea sunetelor, a acutelor sau a efectelor vocale, pentru obținerea unor succese ieftine. Deosebirea dintre un interpret de operă și cel de teatru propriu-zis constă în faptul că primul cîntă iar cel de-al doilea declamă. Interpretul de operă trebuie să fie în același

timp și un bun interpret de teatru, deoarece în unele opere există și părți vorbite.

2. Nu există incompatibilitate între lumea sentimentelor, caracterelor și ideilor din opera clasică și modalitățile moderne de expresie scenică, numai cu condițunea ca modalitățile de expresie, oricare ar fi ele, să nu îngreuneze recepționarea ideilor, a mesajului lucrării scenice, ci dimpotrivă, să o faciliteze.

3. În epoca noastră se poate lua ușor contact cu mișcările teatrale lirice universale, însă trebuie făcut deosebirea între ce este valoros și trainic și ceea ce este trecător, modă, în toate curente artistice ce se perindă de la un an la altul.

Arta trebuie să rețină ce este valoros din tradiție și să se îmbogățească cu elemente innoitoare valabile.

4. Noile generații de interpreți vocali de operă și dansatori sînt bine instruite (dovadă, premiile obținute la concursurile și festivalurile internaționale de acest gen, unde țara noastră ocupă un loc de frunte, pe plan mondial) și ele pot face față cu cinste exigențelor teatrului liric contemporan.

RADU STAN

critic muzical:

„Artistul își iubește rolul, nu arile”

1. Întrebarea ați pus-o, evident, cu tîlc. Știu dinainte răspunsul pe care îl presupuneți, fiindcă teoretic nu se poate susține contrariul. La practică însă ne mai încurcăm, adică v-aș putea trimite oricînd la spectacole de operă negative, unde regia ori actoria frizează grotescul. Așadar, să dăm cărțile pe față: vreți ca publicul nostru să fie scutit de asta, măcar în viitor. Aveți adeziunea mea fără rezerve. Dar să nu ne irosim în cuvinte multe. Fapt e că teatrul, deci teatrul, s-a pomenit deodată cu niște nechemate, care, în numele muzicii, au proclamat dreptul de a ignora că se mișcă într-un spațiu guvernat de legi milenare. Să fim însă de acord că nu toți cîntăreții, nu toți dirijorii, nici măcar toți regizorii (de operă, bineînțeles) sînt certați cu scena. Ba, aș îndrăzni să afirm sus și tare că un artist de operă autentic își iubește **rolul** și nu **arile**, și că, luat repede, nu distinge care din gesturile pe care le

trăiește pe scenă este muzică și care dramă, (ori, cum spuneți dv., text). Așijderea cu dirijorii, decît că ei își joacă rolul cu spatele la public. În ce privește condiția regizorului de operă, ea ține de gradul lui de profesionalism. Nu strică să mai precizăm un lucru, deși mi se pare evident: muzicantul, ca artist ce se află, are în el o sămînță de teatru. Ea trebuie ajutată doar să se dezvolte, întotdeauna spre binele lui. Uneori asta se face în școala propriu-zisă, dar, dacă nu, timpul pierdut se poate recupera și direct în școala operii. Așa cum nu poate fi cîntăreț acela care nu știe să declame, inducem mai departe că nu se poate numi artist, în deplinul sens al cuvîntului, muzicianul care nu știe cum să stea sau să se miște pe scenă. Să ne amintim lecția varietății în intonație (mă refer la cea dramatică) și a mișcării scenice pe care ne-a servit-o Elisabeth Schwarzkopff, într-un simplu recital de lieduri! Ori, să ne imaginăm creația pe care a realizat-o David Ohanesian în Oedip, fără aportul dramatic! E limpede: un actor merge să nu fie și cîntăreț, dar reciproca e un nonsens.

2. Știți bine că nu. Ați repetat procedul de adineaori. Clasicii sînt clasici fiindcă adevărul lor e etern, decît că, pentru a se vedea mai bine trebuie adus la nivelul și implicat în contextul timpului prezent. Astfel, opera, ca de altminteri nici teatrul, nu poate deveni niciodată muzeu.

3. Îmi cer iertare că intervin și la o întrebare care nu mă privește direct. Nu cred în informarea livrescă. Adevărata îmbogățire a orizontului artistic devine autentică numai prin experiența directă. Iată menirea studiului experimental pentru operă și balet.